

GÜL GÖLGE • Lagom

GÜL GÖLGE 28 Eylül 1980'de İzmir'de doğdu. Özel İzmir Türk Koleji'nden mezun olduktan sonra İstanbul Bilgi Üniversitesi Sinema ve Televizyon Bölümü'nü tamamladı. Psikoloji alanında yüksek lisans eğitimine başladı, ancak tez aşamasında yarım bıraktı. Halen İstanbul Üniversitesi Açık ve Uzaktan Eğitim Fakültesi Felsefe Bölümü dördüncü sınıf öğrencisidir. Uzun yıllar medya ve iletişim alanında çalışan Gül Gölge, insan psikolojisi, felsefe ve insan ilişkilerine duyduğu ilgiyle yazı çalışmalarını sürdürmektedir. *Lagom*, yazarın ilk romanıdır.

İletişim Yayınları 3730 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 679

ISBN-13: 978-975-05-4022-6

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Cihangir Aytuğ

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÜL GÖLGE

Lagom

Deha

Dün gece arabamı evin otoparkına bıraktım yine. Konağı kapatıp anahtarlığı pardesümün cebine koyduktan sonra da garaj kapısından asansöre doğru yürüdüm. On ikinci kata çıkacaktım yine; son beş yıldır yaptığım gibi. Asansörden inince sola dönüp iki yüz on numaralı dairenin kapısını çaldım. Az önce cebime attığım anahtarlığa dokundum, kapıyı kendim de açabilirdim ama gerek yoktu eski köye yeni âdet getirmeye. Kapıyı Nevra açtı. “Yemek hazır Deha’cığım,” dedi ve elimi yüzümü yıkamam için banyoya girmemi bekledi. O sırada oğlum Emre bana gülümseyerek “Hoş geldin baba!” dedi ve salonun tam ortasında bulunan altı kişilik yemek masasındaki kendi yerine oturdu. Nevra mutfaktan yemekleri getirdi, ben de banyodan çıkıp sofraya doğru yaklaştım. Birbirini andıran o kopyala-yapıştır türündeki akşamlardan birinde daha yerimi aldım yani.

Düşüncelerim bu kısırdöngüden dolayı karman çorman; çaresizlik ile basireti bağlanmışlık arasında gidip gelen ve duygu durumu bozukluğu yaşamama sebep olan bu hisleri henüz bir türlü atamıyorum üzerimden. Henüz dememin

sebebi, Nevra'nın zoruyla geçen hafta görüşmeye gittiğim top sakallı psikolog. Sözümona, bazı Őeylerin gerekleştiiğini önce gözümde canlandırmalıymışım, bazı sahneleri olmuş gibi, o an yaşıyormuş gibi dşnmeliymişim. Büyük resimden gözlerimi asla ayırmamalıymışım. Arzuladığım oluşumların yolda olduğunu, yakın zamanda gerçekleşmek üzere bana doğru harekete geçtiğini fark etmeli, dolayısıyla bundan heyecan duymam gerektiği için de henüz kelimesini hayatımın yapıtaşı olarak grmeliymişim. Zihni kendi haline bırakırsak ya geçmişe gidermiş ya geleceğe. Ona patronun kim olduğunu hatırlatmak lazımmış.

O top sakallı psikolog bende *disfori* emareleri görmüş ayrıca. Bu tür tabirlerin çoğunu bilmeme rağmen bunu daha önce hiç duymamıştım. Ne anlama geldiğini hemen sormak istemiştim ama benim gibi *yuppie* kılıklı, hali vakti yerinde iş adamlarının uzman biri karşısında cahil görünme korkusu var ya, bu yüzden soramamıştım. İlk birkaç dakika bunun ne anlama geldiğini anlatmadı namussuz, izahat vermedi. Ben de o birkaç dakika inatla merak etmiyormuş gibi göründüm ama bir yandan da “Zaten kendimle savaşıyorum bir de sen eksiksin,” diyordum içimden. Sonra hemen işi icabı şakımaya başladı tabii. Meğer psikolojik bozukluklarda depresyonu tanımlamak için kullanılan bir tabirmiş bu *disfori*. Huzursuzluk, enerji eksikliği, kronik üzüntü ve kaygı olarak kendini belli edermiş. *forinin* tam tersiymiş hatta, çoğu zaman rkeklik ve öfke de ierirmiş. Çikolata ve kahve bağımlılarında daha sık grlrmüş.

Klhıma anlat sen bunları diyecektim ama zor tuttum kendimi. Toplumların yüzde sekseni zaten bu durumda değil mi arkadaş, sen bana duygusal kanser teşhisi mi koydun şimdi? Sağlam geldik, çürük çıkıyoruz anasını satayım, alt tarafı istediğimiz bir damla huzur. Bunu da diyemedim. Fakat hata bende. Neden psikoloğa gidiyorsun? Son model

bir araban, pahalı özel bir koleje giden bir oğlun, haftada üç kez yoga ve pilates yapan bir karın var zaten. Sosyal statün de yerinde. Çevrendeki herkes sana “mükemmel resim” olarak bakıp, imreniyor. Ne gerek vardı ki hatır için psikoloğa giderek iç dünyanı açmana? 21. yüzyılın tüm moda olmuş değerlerine kafa tutacak bir adamken ben özümde, niye bana birileri ne yapmam gerektiğini söylesin?

Neyse, esas konu benim önüne geçemediğim duygularım. O top sakallının emrivaki cümlelerini duymanın bana kaç paraya mal olduğuna mı üzüleyim yoksa Nevra’yı kırma-mak için kendimi kırdığıma mı yanayım bilmiyorum ama tek bildiğim, hayatın insana dünya yaşam anayasasını tek başına, kafasına vura vura öğrettiği. Çok sıkıldım bu yaşadığım hayattan. Eminim ki bu dünyadan gelip geçmiş milyarlarca insanın mutluluk formülü olarak gördüğü düzeni bizzat yaşıyorum, hatta yaşarken çoğu kişi bundan daha fazla bir şey istemez diye de düşünüyorum ama olmuyor, kurduğum hayat beni temsil etmiyor işte, etmiyor. Kırk dört yaşındayım, bugüne kadar kendimce birçok şey yaşadım peki ya bundan sonrası?

İleride yaşanacak günler, çoktan yaşanmış günlerden çok daha değerli görünüyor şu an gözüme, muhtemelen beni huzursuz eden gerçek bu. Gelecek günlerim mütemadiyen aynı çemberde geçecekse eğer, sürprizlerden arınmış bir hayatla mı cezalandırılmış olacağım? İşim gücüm yerinde çok şükür, senede üç kez Nevra ve Emre ile yurtdışına tatile gidebiliyoruz. Oturduğumuz bu ev de kira değil, iyi ki doğru zamanda doğru hamleyi yaparak Nevra’nın inşaat şirketi sahibi abisinden satın aldım bu üç artı biri. Üç ay sonra yapacağım iş toplantılarının randevuları bile çoktan alındı. Şeker ve Kurban bayramlarında köprü yaparak ailece uzun bir tatil yapmanın formülleri de yılbaşında hesaplandı. Hafta içi trafiğe yakalanmamak için ya akşamüstü dörtte ya da

akşam yedi buçuktan sonra yola çıkmam gerektiği gibi net bir gerçek de var önümde. Ne kaldı geriye? Oyun konsollarındaki simülasyon altyapısını andıran önceden planlanmış bir hayatı sıkıntı içinde yaşamak mı?

Umarım bu karabasan başıma gelmeden bir çare bulurum bu gidişata. Ha gayret Deha, şimdiye kadar hiç olmayacak durumları olura çevirdin, çoğu kişinin başa çıkamayacağı badireler atlattın, geriye bir tek şu içindeki diğer Deha ile yüzleşmen kaldı. Bunun bedelleri var, biliyorum. Ödemeye hazır olduğumda harekete geçeceğim ama iç sesim diyor ki “Hiçbir zaman hazır olamayacaksın, hep bir şeyleri bekleyeceksin.” Önce oğlum liseyi bitirsin, önce işler daha da bir yoluna girsin, önce Nevra’yı yeni kararlarıma adım adım hazırlamalıyım. Önce... Önce... Daha bir sürü öncelikten bahsediyor bana şu lanet olası iç sesim. Bir gün de demiyor ki, “Hemen atla lan şu suya, soğuk ya da sıcak, ne fark eder ki, nasıl olsa alışırsın.”

Dün akşamki yemekler yine çok lezzetliydi ama, Nevra’nın hakkını asla yemem bu konuda. Rahmetli babası onların ailesinde en sevdiğim adamdı, laf aramızda. Annesi ise hâlâ turp gibidir maşallah. Anne kız her hafta o kurs senin, bu eğitim benim diyerek tozunu attırıyorlar İstanbul’un. Geçen çarşamba günü birlikte geleneksel Japon ev yemekleri kursuna gittiler mesela. Nevra’yı o kadar iyi tanıyorum ki artık; sırf arkadaşlarına hava atmak için gitti o Samuray kılıklı adamın Teşvikiye’deki stüdyosuna. Arkadaşlarından mutlaka bir adım önde olma kompleksi yaşıyor bana göre. Onlar daha suşi yapma kurslarına gidedursunlar, bizimki bunu klişe olarak görüp hemen başka bir açıdan inceledi olayı. Diğerlerinin etkilendiği oluşumlara burun kıvrırma tepkisini bu şekilde ters köşeden eyleme geçerek gösteriyor. Bana göre bu, kibir. Fakat şu da bir gerçek ki, en azından onun bu bir adım önde olma hırsı yüzünden akşamları evde

çok güzel yemekler yiyoruz. Bakalım daha neler göreceğim, neler duyacağım ya da neler yiyeceğim bu hayatta. Tek bildiğim, Nevra önümüzdeki hafta Fas mutfağı atıştırmalıklara üzerine burnu hizmalı bir kadın şeften bire bir özel eğitim alacak ve bu sebeple sofrada oradan esintili yiyecekler olacak.

Bu sabah yağmur yağıyor, trafik sıkışık olacak demektir. Nerede bende o yürek, şeytan diyor her şeyi bırak git Pasifik Okyanusu'nda ıssız ada kıvamında bir yerde tek başına sakin bir hayat yaşa. Yağmur tenine değerken kaslı kolların ve bronz tenin ıslıl ıslıl parlasın. Ada ahalisi bana sürekli gizemli bir kahraman muamelesi yapsın. Adadaki çocuklar nereden geldiğimi merak etsin, ben de ateş yakıp onları karşıma alarak muhteşem maceralarımı anlatayım. Kıyafetlerle dolup taşan havalı bir gardrop yerine bir tahta üzerinde sadece üç-dört parça eşyam olsun. Yıkayıp yıkayıp giyeyim. Her ay dünyanın parasını veriyorum ütü yapsın diye haftada üç kez eve gelen o suratsız Moldova asıllı kadına. Birazdan duşa gireceğim yine her sabah olduğu gibi. Ütülenmiş gömleklerden birini askıdan çıkarıp yatak odasında ki boy aynasının önünde üzerime geçireceğim ve Nevra'nın on beş dakika önce hazırladığı –sonrasında hemen Instagram hesabında paylaştığı– kahvaltı sofrasına oturacağım. Emre sabahın köründe çoktan servisle okula gitti bile.

Garaja inip arabama bindiğimde derin bir oh çektim. Tek başıma kalabildiğim ender zamanlarda, sessizliğin verdiği huzurla birkaç dakika dua ediyorum içimden. Öyle klasik “Hamdolsun, şükürler olsun, en kötü günümüz böyle olsun” türünde dualardan bahsetmiyorum, belki yanlış ifade ettim; kendi çapımda ritüellerim var benim de. Mesela her sabah yaptığım gibi, Nevra'nın inşaatçı abisine okkalı bir hayır duası gönderdim az önce. Sonra da eski sevgilim, ilk göz ağrım Itır'a o dönem benimle evlenmediği için teşekkür

ettim. Nevra'nın abisine her sabah hayır duası göndermemin sebebi Şu an oturduğumuz, ondan uygun bir fiyata satın aldığım daire değil, halihazırda sahibi olduğum on dokuz odalı bir huzurevi. Arazinin tapusu Nevra'nın üzerine ama fark etmez, üzerine üç katlı bir bina dikebilmem için abisi bana her türlü olanağı sağladı. Yoksa ben bunları tek başıma, kendi imkânlarımla yapamazdım. Anlayacağınız, ben bir huzurevi sahibiyim.

Yaklaşık on altı yıl önce, sahip olduğum ya da sahip olduğumu zannettiğim birçok şeyin hemen hemen hepsini kaybettiğim bir süreç yaşadım hayatımda. O günlerde, yaşamın oynak ikirciliğini sonuna kadar destekleyen katı bir zihniyet yazmıştı sanki kaderimi. Askere gidip döndükten sonra birkaç arkadaşımınla ortak bir iş yapalım demiş, Kadıköy'de küçük bir bar açmaya karar vermiştik. Eğlenmeyi, gezmeyi, güzel yemek yemeyi ve içmeyi de seviyoruz ya, bu iş tam bize göre diye düşünmüştük. Parayı diğer iki arkadaşım koyacak, ben de tüm becerilerimi devreye sokarak dükkânı tanıtıp, façası düzgün müşteri gruplarını düzenli olarak bize yönlendirecektim hesapta.

Her şey yolunda gidiyordu. Mesela mekân arayışına girer girmez, karşımıza tam aradığımız kriterlerde bir yer çıkmıştı. Açılışı yaptığımız o ilk gece de şahane geçmişti. Yaklaşık sekiz yıl boyunca muazzam şeyler yaşadım o barda. Gün geldi müşteri taklidi yaparak yanımda on kişiyle birlikte içeri girdim mekân kalabalık görünsün diye. Bazen de özel doğum günü partilerine ev sahipliği yaparak haftanın beş gecesi peş peşe kapalı gişe çalıştık. Haftada bir sevgili değiştirdiğim zamanlar da oldu, aylarca kadın yüzü görmek bile istemediğim zamanlar da.

Şimdiki eşim Nevra ile o dönem, ben bu işleri yaparken tanıştık. Bu dünyada geçirdiği yirmi dört yıldan sonra, yirmi beşinci yaşına girişini arkadaşlarıyla kutlamak için bi-

zim barı seçmişti. Daha doğrusu, havalı arkadaşlarından birinin tavsiyesi üzerine aramıştı bizi. Organizasyon ve müşteri ilişkileri benden sorulduğu için de onunla ben ilgilenmiştim. Çıtı pıtı, minyon, kızıl saçlı, çilli bir kızdı. Sohbeti, gülümsemesi ve zarif tavırları hoşuma gitmişti ama pek de öyle mütevazı biri olmadığını, daha doğrusu kendini özel biri olarak gördüğünü onunla sohbet ederken hemen anlamıştım. Gerçi severdim ben bu tarz kızları; burnundan kıl aldırmayan, dediğim dedik bir tipti, özgürlüğüne düşkün olduğu da her halinden belliydi. Doğum gününü arkadaşlarıyla kutladığı gece çok eğlenmişlerdi, nasıl eğlenmişler ki? Onlara her açıdan muazzam bir atmosfer hazırlamıştım.

Nevra ertesi gün beni teşekkür etmek için aradığında, kendimizi bir anda yeniden tatlı tatlı sohbet ederken bulmuştuk. Üniversitede halkla ilişkiler okumasına rağmen üç yılı aşkın bir süredir abisinin inşaat şirketinde çalıştığını söylediğinde ilk başta çok şaşırmış, acaba ileride ben de onun gibi bir u dönüşü yapabilir miyim diye düşünmüştüm. Hayatımı bar işleterek kaç yıl daha bu tempoda sürdürebilirdim ki? Epey yorucu bir işti, sadece geceleri çalışıyorum gibi görünse de işleri sağlam bir zemine oturtabilmek için saatlerce telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu. Yoğun bir şekilde işime gücüme dalmışken, Nevra beni iki ay sonra yeniden aramıştı. Fakat bu sefer bir arkadaşının birinci evlilik yıldönümü için bizim barı bir geceliğine kapatma teklifiyle gelmişti bana. O arkadaşının evlilik yıl dönümü öyle güzel geçmişti ki, neredeyse tüm arkadaşları bizim mekânı özel geceleri için kiralamaya başlamışlardı. Hatta benim ortaklar “Şu Nevra’ya artık komisyon mu versek?” diye takılmaya bile başlamışlardı o günlerde.

Bir gece, o özel davetlerden birinde Nevra ile aramızda bir elektriklenme olmuş, DJ kabininin önünde birbirimize sarı-

larak öpüşmeye başlamıştık. İşte o günden beri Nevra ile birlikteyiz. Duygusal anlamda inişli çıkışlı bir ilişkimiz hiç olmadı ama, bir müddet flört ettikten sonra da işi resmiyete dökelim dedik ve beni ailesiyle tanıştırdı. Ben de bunun üzerine onları ailemle tanıştırdım; yani amcam, teyzem ve kuzenim Berk ile onları bizim evde bir araya getirdim. Şu an “Annen baban yok muydu ki onları amcanlarla tanıştırdın?” diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Evet, yoktu. Sırası gelince onu da anlatacağım. Sabahları hayır duası ettiğim o iki kişiden birincisiyle olan ilişkiimi bile henüz tam olarak anlatmaya başlamadım.

Nevra’nın her sabah hayır duası gönderdiğim inşaatçı abisinde kalmıştık... Onunla kurduğumuz dostluğun temelleri biz evlendikten hemen sonra atıldı diyebilirim. Ondan önce ben onun gözünde Nevra’nın erkek arkadaşıydım sadece. Yani ona göre modern, bar işleten, yakışıklı, iyi bir aileden gelen fakat çok da zengin olmayan biriydim. İyi ki de askerden sonra üniversiteye gitmişim, yoksa ayrılımamız için kesin dolduruşa getirirlerdi Nevra’yı. Vay be, ne üniversiteymiş bu, meslek seçimi için değil de evlenmek için yeterlilik belgesi sanki. Neyse, gel zaman git zaman benim diğer iki ortak arasında sürtüşmeler başladı, bir keresinde de para yüzünden çok büyük bir kavga çıktı ve birkaç hafta içinde barı kapatma kararı aldılar. Olan bana olmuştu. Ne güzel suya sabuna dokunmadan sadece müşteri ilişkileriyle ilgilenip çok güzel para kazanıyordum. Onlar egolarına yenilip güç savaşına girince benim ekmek teknesi ve oyun alanım tuzla buz olmuştu.

Gelir kaynağım bu şekilde kesilince, farklı iş arayışlarına girmiştim doğal olarak. Sanırım, böylesine dinamik bir işten sonra hiçbir iş bana keyif veremez diye düşündüğüm için de yaklaşık dört ay kadar her işe burun kıvırdım, hatta birkaç kez söz verdiğim halde görüşmelere gitmediğim de

oldu. Sevdiğim işi yaparak kendi ayaklarım üzerinde durmaya alışmıştım, her anlamda çok zordu bundan sonra yeni bir uğraşı arayışına girmek. Sağ olsun, Nevra o günlerde bana tek moral veren kişi olmuştu ama onun da elinden bir şey gelmiyordu. Bu arada... Nevra'nın oldukça varlıklı bir aileden geldiği, evlerinden de Nevra'nın yaşam tarzından da o kadar belli oluyordu ki, bu durumdan dolayı kendimi yetersiz hissetmeye başlamıştım. Ben de ortalamanın üzerinde bir aileden geliyordum ama ortada onlarla mukayese edilemeyecek bir durum vardı.

Nevra bir akşam bana “Abim benimle konuştu, eğer sen de arzu edersen onunla bir şeyler yapabilirsin,” dediğinde, belli etmesem de kendimi çok güçsüz hissetmiştim. Benim gibi deli dolu bir adam, İstanbul’un muhtelif semtlerine yüksek binalar diken inşaat şirketi sahibi bir adamla bazı müştereklerde nasıl buluşabilirdi ki? Ne var ki kırılğan bir ses tonuyla “Ben senin abinin yanında çalışmak istemiyorum, bunu biliyor olman gerekirdi şimdiye kadar,” dediğimde, “Beni yanlış anladın,” diye cevap vermişti Nevra. “Yakında evleneceksek, senin artık elle tutulur bir iş yapman lazım. Hadi sana birkaç gün süre. İnşaatla ilgili bir proje düşün. Abimin ilgisini çekerse o işin patronu sen olacaksın. Sen sadece bir sebep bul o işin hayata geçmesi için.”

Şimdiye kadar kaç kişi bu cümleleri müstakbel eşinden duymuştur bilmiyorum ama ben duymuştum işte. Bir akşam dertli dertli “Acaba bu durumda ne yapmalıyım?” diye düşünürken aklıma bir huzurevi açma fikri gelmişti. İçimden, yaşlılığın kaçınılmaz olduğu bir dünyada bundan daha iyi bir fikir olamaz, diye geçirmiştim o an. Madem artık bundan sonra zengin bir ailenin damadı olacaktım, o zaman daha ciddi bir iş yaparak Nevra’yı çevresine karşı onurlandırmam gerekecekti. Zaten onun da istediği bu değil miydi? Bu hayatta her şey mümkün diyenler sanırım olası-

lıklar üzerinden bir çıkarım yapıyorlar ve hakikaten neyin ne zaman olacağı ya da kimin kime hayrı dokunacağı önceden pek anlaşılmıyor. Yaşarken bazı zorlu dönemeçlere denk gelince de kimilerine hiçbir koldan destek gelmiyor, hatta aksine çoğu kişi sadece kendi yağıyla kavrulmak zorunda kalıyor. Alt yapısına göre de kimilerine anne, kimilerine baba, kimilerine eş, kimilerine kayınpeder, kimilerine de kayınbirader desteği gelebiliyor. Ben kayınbirader desteği görenlerdenim. Bu ayıp ya da kötü bir şey değil. Bilen bilir, hiçbir sağlam oluşum tek bir kişinin eline bakmaz, ekip çalışması gerektirir. Bu da onun gibi bir şey işte. Sonuçta bu hayatta her türlü ortaklık, ilişkilerin şeffaflığı ve iletişimin kalitesiyle alakalı. Edindiğim tecrübeler doğrultusunda, sayfalarca tez hazırlayabilirim bu konuda. İyi ki Nevra'nın abisi benim bu huzurevi açma fikrime bayıldı da bu işe soyunmama destek oldu. Mülkün bizzat sahibi olmasam da, işletme ve yönetim bende olduğu için cebime her ay hatırı sayılır bir para giriyor.

İlk aşkı İtır'a gelecek olursak... Onunla birbirimizden habersiz, farklı şehirlerden yola çıktığımız beş günlük bir bayram tatilinde tanışmıştık. Ben Ankara'dan, o İstanbul'dan gelmişti Cunda Adası'na. Yaz tatillerinde harika anılar biriktirdiğim Cunda Adası, İtır'ın hayatıma ilk girdiği yer olmuştu. Gençliği, naifliği, muhteşem teni ve güzelliğiyle beni mest etmişti ilk tanıştığımızda. Hayatımda gördüğüm ve sonrasında birlikte olduğum en güzel kızdı ayrıca. Eski çağlara ait bir ateş arabasıyla bulunduğu yere fırlatılmış, tapılası bir varlık diyelim onun için. Oldukça çapkın bir yapım vardı o yaşlarda, kızlarla platonik flört etmeye bayılırdım. Bazılarını çabucak etki alanıma çekip birkaç gün sonra soğuk davranmaya başladım, bazılarını da bana sırsıslıkla aşık olacak kıvama getirip hemen başka bir hedefe dikerdim gözlerimi. O günlerde hayatımda sadece arkadaş olarak ta-

kıldığım kızlar da vardı elbette, hatta o kızlar mitolojiden esinlenerek bana Hades adını takmışlardı. Erkek arkadaşlarım ise öyle mitolojiyle filan ilgilenmediklerinden bana “hunter”, yani avcı derlerdi; böylesine sert bir tabirle özdeşleştirilmek nasıl da hoşuma giderdi o dönemler.

Avcıydım işte, bildiğiniz avcı. Fakat Itır’ı Cunda’da müdavimi olduğumuz otelde görür görmez aklım başımdan gitmişti. Üç kızdan oluşan bir arkadaş grubuyla otele giriyordu. O sırada yanımda kuzenim Berk vardı ve kaldığımız odadan kahvaltı salonuna inerken resepsiyon bölümünden geçmemiz gerekiyordu. Nasıl oldu bilmiyorum, birden Itır’la göz göze gelmiştik. O an dünyanın geri kalan tüm renkleri solmuş gibiydi. Gözlerinde tanıdık bir yabancılık, yüzünde sessiz ama derin bir ifade vardı. Sanki bir hayat dolusu hikâyeyi omuzlarında taşıyordu ve ben o hikâyenin bir yerinden sızıp içeri gireceğimi biliyor gibiydim. İşte o anda “Koi no yokan,” diye mırıldandım. Yaşadığım buydu; Japonların dediği gibi “aşkın önsezisi”. Onun hayatıma dokunacağını daha ilk bakışta bilmek... Onu ilk gördüğüm an, içimdeki tuhaf kesinliğin adı tam da buydu. Kendime bile itiraf etmekten çekinmişim ama gerçek şuydu: “Bu kadın benim hayalimdeki kadın. İsim bitti. Yapacak bir şey yok. Zaten ona âşık olacağım ve her türlü acıyı çekeceğim, bu belli. Ama bu acı o kadar anlamlı olacak ki, gözüm kapalı kabullenirim.”

Gözlerimi Itır’dan kaçırmaya çalışmış, ama başaramamıştım. Adeta bir ömürlük hikâyeyi görür gibi hissetmiştim. “Bu kız,” demiştim kendi kendime, “hayatımı baştan sona değiştirecek, bunu şimdiden biliyorum.” Ben bu duygu deriyolarında salınırken, Berk “Ne yapıyorsun Deha, gözünü diktin,” gibi bir şeyler söylemişti. Ona, ancak içimde yaşadığım duygular limana girip sakinleşince cevap verebilmiştim: “Ben bittim oğlum.”